

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Nicolai Mazzotta theologia moralis

omnem rem moralem absolutissime complectens

Mazzotta, Nicolò

Augustae Vindelicorum & Cracoviae, 1756

Cap. I. In quo consistat Absolutio Sacramentalis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41004

QUÆSTIO IV.

De Absolutione Sacramentali.

ABSOLUTIO Sacramentalis peccatorum est *Forma*, in qua præcipue est vis hujus Sacramenti, ex Trid. sess. 14. c. 3. & differt ab absolutione à censuris, quia hæc est extra sacramentalis, & tantum absolvit à pœnis Ecclesiasticis. Videndum, in quo consistat, quando, & quomodo danda sit, vel iteranda, & num aliquando neganda, vel differenda?

CAPUT I.

In quo consistat Absolutio Sacramentalis?

DICO primo: Absolutio Sacramentalis essentialiter consistit in verbis formalibus: Doctores communissime, ita ut Suar. dicat, esse certum; Lug. Arr. Averf. & alii dicant, oppositum esse errorem, vel hæresim. Ratio deducitur ex Traditione, & perpetuo uti Ecclesiæ: unde Florent. in Decr. Eug. ad Armen. docet, Formam hujus Sacramenti esse *Verba absolutionis, quæ Sacerdos profert*; & Trid. cit. *In illis Ministri verbis positam esse*. Neque obstat, quod absolutio à censuris dari possit scripto, aut etiam signo, & tantum nutu saltem à Pontifice. Nam hæc non est Sacramentalis, & est ex institutione Ecclesiæ; at absolutio à peccatis est Sacramentalis, & ex institutione Christi dari tantum potest verbis formalibus, ut constat ex Traditione, & Conc. cit. Hinc Sacerdos mutus, etsi in articulo mortis absolvere possit nutu, aut signo à censuris; at nullatenus absolvere potest à peccatis, ut docent communissime contra Joann. Pont. apud Dian. pag. 1. tract. 6. r. 14.

Infers primo, non solum illicitam, sed invalidam esse absolutionem Sacramentalem datam absenti; quia nemo in absentem uti potest verbis formalibus. Hinc Clem. VIII. ann. 1602. Constit. 87. damnavit, ut falsam, temerariam, & scandalosam hanc Prop. *Licet per litteras, aut internuncium Confessario absenti peccata Sacramentaliter confiteri, & ab eodem absente Sacramentaliter absolvi*. Additque excommunicationem reservatam in eos,

eos, qui illam in aliquo sensu tamquam probabilem defendunt, aut in praxim quovis modo deducunt: atqui, si talis absolutio posset esse unquam valida, Pontifex non posset eam prohibere in omni casu; cum jure Divino, ac naturali fuisset licita in casu extremæ necessitatis pro moribundo absenti: ergo dicendum, esse omnino invalidam. Et, quamvis multi cum Palud. D. Anton. Sot. Med. & aliis antea dixerint tunc posse, tamen in Ecclesia nunquam fuit positum in praxi. Quod autem fertur de D. Th. Cantuar. de D. Cypr. & cap. *Qualis* 30. q. 5. intelligitur de absolutione à censuris, vel testimonio resipiscentiæ.

Infers secundo, Ad valorem absolutionis Sacramentalis essentialiter requiri præsentiam moralem, hoc est, ut tam parum distet pœnitens, ut, quamvis non sit necessarium audire verba absolutionis, posset tamen audire confessarium absolventem voce communi etiam aliquanto altiore, qua scilicet uti solet Judex pronuncians in Curia sententiam contra reum, quia sic verificatur loqui formaliter, & particula *Te* directa ad præsentem. Quod maxime valet in absolutione, quæ datur pluribus simul in casu Prælii, Terræmotus; &c. dicendo, *Absolvo Vos*, &c. tot enim tunc absolvuntur, ad quot pertinere posset vox loquentis ad præsentem, & verificari *ly Te*: ordinarie tamen expedit absolvere voce submissa, ne circumstantes advertere possint, quando negatur: Croix num. 652. Hinc Gob. t. 7. num. 288. ait, se, si aliter commode nequeat, sine scrupulo absoluturum eum, qui adhuc est intra cancellos Confessionalis, non jubendo iterum genuflectere. Et Bon. Lug. Tamb. & alii dicunt, si non posset commode vocari, adhuc absolvi posse pœnitentem abeuntem à Confessionali, & aliis vicinis permixtum, quia adhuc est moraliter præsens. At nimis laxum est, quod addunt Bon. Leand. Moy. & alii, sufficere, quousque Confessarius aliquo sensu percipere possit pœnitentem, etiam si distet ad 20. passus, ut addit Molf. nam certum est, me posse videre simpliciter absentem, quin possim absolvere, & verificare particulam *Te*: Tamb. & alii. A fortiori rejicitur communiter Leand. dicens, Sacerdotem, modo videat domum moribundi, posse illum absolvere: nam sic nullo sensu illum percipit, nec ullo pacto dici potest simpliciter præsens: Tamb. Gob. & alii communiter.

Dico secundo : Ad essentiam absolutionis Sacramentalis non videntur sufficere hæc tantum verba *Absolvo te*, ut probabiliter docent D. Th. D. Anton. Suar. & alii communiter ex Catech. Rom. sed requiritur insuper *A peccatis*; ut probabiliter docent Gabr. Lug. Averf. Arr. Palud. Major. Pasqual. Martinon. Gorm. & alii. Ratio est, quia Christus instituens hoc Sacramentum Joan. 20. expresse ait, *Quorum remisistis peccata*: sicut ergo, quia dixit *Quorum*, exprimendum est *Te*; ita, quia dixit *peccata*, exprimendum est, *A peccatis*. Idque est verum, etiamsi pœnitens unicum habeat peccatum post baptismum; quia ex communi modo loquendi sæpe ponitur plurale pro singulari; ideoque nec in Rit. Rom. ponitur necessario *ly Ab omnibus*, sed tantum *A peccatis*.

Objicies: Dum Confessarius dicit pœnitenti, *Absolvo Te*, ex circumstantiis confessionis factæ, & simul ex intentione Confessarii sufficienter determinatur hæc verba ad significandam absolutionem à peccatis: ergo non requiritur essentialiter, ut expresse dicatur *A peccatis*.

Respondeo, nego consequentiam. Christus enim pro forma absolutionis Sacramentalis assumpsit solum verba, ut à Sacerdote prolata, ac per se ipsa determinate significantia absolutionem pœnitentis præsentis à peccatis, & non mere determinata ex circumstantiis: aliter sufficeret etiam, si Confessarius digito demonstrans pœnitentem præsentem, & confessum, dicat tantum, *Absolvo*; cum ex circumstantiis etiam pateat, velle eum absolvere à peccatis, quod tamen communiter rejicitur contra Sot. male in hoc audientem, teste Averf.

Infers primo, Non requiri essentialiter *ly Ego*, & *ly Tuis*; quia primum sufficienter exprimitur per personam primam verbi *Absolvo*, secundum per primitivum secundæ personæ *Te*; peccat tamen Confessarius hæc omittens contra consuetudinem, & præscriptum Ecclesiæ; venialiter tamen, quia parum notabilis est hæc mutatio; mortaliter vero peccat, si omittens *ly Te*, dicat *Absolvo à peccatis tuis*, quia valde notabilis est mutatio; et si valeat ea absolutio, cum *ly Te* includatur in *ly Tuis*: Croix à num. 639. Item venialiter peccat, si pro *ly Te* dicat *Dominationem*, *Excellentiam*, *Majestatem tuam*, &c. Et similiter, si absque necessitate absolvat simul plures, dicendo *Vos*, &c. Henr. Val. Reg. & alii contra Scot. Gabr. Con. dicentes, in hoc peccari mortaliter: item

item venialiter peccat, si sciens latino, absolvat vulgari idiomate: Vafq. Dicast. & alii.

Infers secundo, Quod, quamvis Christus in institutione hujus Sacramenti dixerit *Remiseritis*, tamen Ecclesia ex traditione merito uritur synonymo, *Absolvo*, ad significandam sententiam judicialem Confessarii contra Hæreticos damnatos à Trid. *sess. 14. cap. 6. can. 9.* dicentes, absolutionem Sacramentalem Sacerdotis non esse actum judicialem, sed nudum ministerium pronuntiandi, & declarandi, remissa esse peccata. Imo, etsi peccata pœnitentis fuerint ante remissa à Deo per contritionem, adhuc tamen Confessarius vere dicit *Absolvo*, etsi nihil tunc sit absolvendum, quia verba absolutionis Sacramentalis ex humana institutione habent hunc sensum; *Quantum est ex me, judicialiter libero te à peccatis*; & rursus in institutione Christi habent hunc alium sensum: *Quantum ex me est, confero tibi gratiam per se remissivam peccatorum*, adeoque, quæ remitteret. si non inveniret jam remissa: & revera Deus per infusionem novæ gratiæ iterum cedit jure ad odium peccatoris: Croix, & alii. Cæterum valet absolutio, si dicas, *Remitto, Condoneo, Solvo, Libero te à peccatis*, quia sunt synonyma; peccas tamen saltem venialiter contra consuetudinem, & præscriptum Ecclesiæ: si autem dicas, *Mundo te à peccatis*, est adeo notabilis mutatio, ut sit dubium de valore, cum nullam habeat speciem judicialis sententiæ; & à fortiori, si dicas modo deprecativo, *O Deus, absolute hunc à peccatis*: D. Th. & alii: idemque ait Lug. contra Arr., si modo imperativo dicas, *Absolvat te Deus à peccatis*. Et Croix num. 639. etiam dubitat de valore, si dicas, *Sis absolutus*, vel *Absolvaris à peccatis*. Valet tamen, si dicas, *Jubeo, volo te absolutum à peccatis*; *Tu à me absolveris à peccatis, &c.* quia adhuc exprimitur actus judicialis.

Infers tertio, Non requiri ad essentiam absolutionis Sacramentalis *In nomine Patris, &c.* Doctores communissime contra Dur. & Aur. quia nullatenus id exprimitur in verbis Christi instituentis hoc Sacramentum; sed tantum in forma baptismi exprimuntur, Matth. 28. *Baptizantes eos in nomine, &c.* & ratio diversitatis esse potuit, quia baptismus est speciale Sacramentum Fidei; ideoque merito Christus in eo requisivit

vit professionem Dei Unius, & Trini; quæ ratio non militat in Sacramento pœnitentiæ: peccat tamen saltem venialiter Confessarius id omittens contra consuetudinem, & præscriptum Ecclesiæ. Cæterum, si omittat ante confessionem dicere, *Dominus sit in corde tuo, &c.* & ante absolutionem, *Misereatur tui, &c.* & post absolutionem, *Passio Domini nostri, &c.* non peccat, quia dicuntur ex consuetudine libera: Lug. d. 13. num. 9. Ait tamen Gob. num. 161. addendum ly *Passio Domini nostri, &c.* etiam pœnitente recedente; quia per hæc verba probabiliter elevantur omnia opera bona illius ad satisfactionem Sacramentalem, eaque de causa posse minui pœnitentiam, juxta Nav. & Dian. pag. 3. tract. 4. r. 82. Itaque sufficit ex Rit. Rom. incipere, *Dominus noster Jesus Christus te absolvat, &c.* . . . & in confessionibus brevibus addere: *Ego absolvo te à censuris, & peccatis tuis in nomine, &c.* & in confessionibus longis, *Absolvo te ab omni vinculo excommunicationis (suspensionis, si sit in Sacris) & Interdicti, &c.* *Ego absolvo te à peccatis tuis in nomine, &c.* Addit demum Gob. num. 161. si multi adsint pœnitentes, etiam omitti posse ly *Dominus noster, &c.*

Quæres primo, Quomodo danda sit absolutio Sacramentalis?

Respondeo, Servandam esse consuetudinem cujusque loci, & Ecclesiæ, ex Rit. Rom. Quidam absolvent tecto capite, quo se judices ostendant, ut volebat Sa: quam tamen sententiam expunctam ex ejus libris à Sacris censoribus testatur Raynaud. Mos ergo communis est, ut fiat detecto capite, ut significetur absolvere nomine Christi. Gob. non damnat peccati eum, qui absque scandalo absolvit tectus pileolo plicatili. Item communiter elevantur manus ad verba, *Dominus noster, &c.* & formatur Crux ad verba, *In nomine patris, &c.* quæ tamen omittere per se non est peccatum, ut notat Croix. Nec hodie obligat mos antiquus imponendi manus capiti pœnitentis, ex quo hoc Sacramentum vocabatur *Impositio manuum*: Gob. num. 163. Item Confessarii seculares utuntur superpelliceo, & stola, quando in templo publice absolvent; & alicubi est eis injunctum sub censura. Item sedendo absolvitur etiam Rex, vel Pontifex, quia tunc confessarius est Judex. Quoad

Quoad modum internum, danda est absolutio cum debita intentione saltem virtuali; item cum debita attentione, ita ut distractio voluntaria sit saltem grave veniale: Gob. tract. 7. num. 177. Si vero erret circa personam, putans Titium, quem absolvit, esse Cajum, valet; quia intentio saltem virtualis est absolvere præsentem: Doctores communiter. Si absolvat Sacramentaliter coactus metu gravi, adhuc valet, modo metus incussus sit à tertia persona, & pœnitens bona fide accesserit; quia sic nullo jure irritatur. Uti econtra irritatur absolutio à censuris data ex metu, ex cap. *Un. de his, quæ vi.* Denique, si duo Sacerdotes accurrentes ad moribundum absolverent, ita ut singuli habeant hanc intentionem conditionatam, *Si alter non absolvat*, tunc neuter absolvit, quia neutrius purificatur conditio: Suar. d. 23. f. 3. Si autem absolute uterque absolveret, conficerentur duo Sacramenta.

Quæres secundo, An absolutioni Sacramentali præmittenda sit absolutio à censuris?

Respondeo affirmative, Ita ut graviter peccet Sacerdos, si putans, pœnitentem esse excommunicatum, etiamsi excommunicatione minori, absolvat à peccatis, antequam absolvat à censuris; quia Ecclesia graviter prohibet, ne talis ullum recipiat Sacramentum: Suar. & alii communiter. Quare tunc Confessarius teneretur subjungere absolutionem ab excommunicatione, non tamen repeterè absolutionem à peccatis, quia excommunicatio non obstat Sacramento, quando pœnitens non fuit in culpa: Suar. d. 31. Nav. & alii contra Sancium, & alios. Si autem Confessarius intendens agere, quantum potest, solum protulit absolutionem à peccatis; tunc, si habebat facultatem absolvendi à censura, satis probabile est, etiam absolvisse ab illa, quia in absolutione à peccatis videtur includi etiam ex ea voluntate absolutio ab omni eo, quod è peccato nascitur: Suar. Tamb. & alii: quod præsertim valet, cum pœnitens agit animam, ita ut sit periculum mortis, antequam detur absolutio à peccatis. At, si Confessarius non habebat facultatem super censura, pœnitens ab hac non fuit absolutus, extra articulum mortis; quamvis ob bonam ejus fidem maneat absolutus à peccatis, quæ subjecta erant huic Confessario: Croix num. 1569. Cæterum Suspendio, & Interdictum, cui pœnitens non dedit cau-

sam, ex cap. *Alma Mater*, cum non privent usu passivo hujus Sacramenti, non foret mortale, si absolverentur post absolutionem à peccatis: regulariter tamen absolvi debent ante.

Quæres tertio, Quænam sit forma absolvendi à censuris?

Respondeo, Quamvis sufficiant quæcunque verba, imo etiam signa, & nutus externi cum intentione interna; tamen ex Rit. Rom. sunt sequentes: Pro foro interno: *Absolvo te ab omni vinculo excommunicationis (Suspensionis, si pœnitens sit in Sacris) & interdicti, quantum possum, & tu indiges; Et in brevibus Confessionibus, Absolvo te à censuris, & peccatis tuis, &c.* juxta jam dicta: quod si ex delegatione ex litteris S. Pœnitentiariæ, aut Episcopi, absolvas in eodem foro, dicas: *Auctoritate SS. Domini nostri Papæ (vel RR. Episcopi) mihi concessa, absolvo te à vinculo excommunicationis, in quam incurristi (vel incurrisse declaratus es) propter tale factum (vel Causam) & restituo te communioni, & unioni Fidelium, & Sacramentis Ecclesiæ, in nomine, &c.* Si vero agatur de Irregularitate in eodem foro, dicatur post absolutionem à censuris: *Eadem auctoritate dispenso tecum super irregularitate, in quam ob talem causam (hanc nominando) incurristi, & habilem reddo, & restituo te executioni ordinum, & officiorum tuorum, in nomine, &c.* At, si detur absolutio à censuris publice, & pro foro externo, sunt plures cæremonix servandæ, ut habetur in Rit. Rom.

Quæres demum, quomodo exequendæ sint litteræ S. Pœnitentiariæ pro absolutione à Censuris, &c.

Respondeo, De hoc actum esse in Tract. de Legib. dif. 4. quæst. 3. c. 1. ex quibus solum noto primo, Si dicat, ut absolvas ab omnibus reservationibus, & censuris, *Quas propter præmissa quomodolibet incurrerit*, Krimer ait, etiam posse absolvere ab iis, quæ non ex peccato, ob quod dispensatur, sed aliunde proveniant, quia Pontifex tacite vult removeri, quidquid dispensationem impediatur: arg. c. *Præterea, de off. & potest. Jud. Del.* sed contradicit Croix, quia dispensatio non trahitur ad disparata. Secundo, si pœnitens nolit secum dispensari, aut non posset ex defectu alicujus conditionis, &c. nec posset absolvi à Censuris, &c. quia additur ibi, *Ad effectum*

concessæ gratiæ. Tertio, Si dispensatio danda esset saltem post duos, aut tres annos, posset etiam nunc absolvi in ordine ad illam tunc ab eodem accipiendam; Lugo, Gob. num. 199. & sic, etiamsi interim relabatur in easdem censuras, &c. quamvis dicatur, *Hac vice absolvas*; quia durat hæc potestas, quamdiu ex rationabili causa durat executio dispensationis, quæ est ejus finis: Gob. num. 204. Quarto, Si dicat, ut injungatur *Gravis pœnitentia*, & pœnitens antea confessus proportionatam pœnitentiam accepit, aut lucratus est Indulgentias, aut accedat cum magna contritione, gravis pœnitentia mutari potest in levem: Gob. n. 208. Secus vero, si ibidem determinetur in specie, ut si dicat, *Confessionem unam singulis mensibus*, hæc durabit tota vita, etsi poterit eadem confessione menstrua satisfieri alii obligationi.

CAPUT II.

Quando, & Quomodo danda sit, vel iteranda Absolutio?

CONFESSARIO, ut licite absolvat, constare moraliter debet, Pœnitentem esse rite dispositum; quia secus exponeret Sacramentum periculo frustrationis: Busemb. & alii communiter. Verum hæc moralis certitudo non est accipienda absolute, sed respective ad pœnitentem, ex quo, si haberi nequeat notitia major, quam probabilis, & aliunde non appareat grave motivum in oppositum, ea erit sufficiens certitudo moralis respectiva. Hoc supposito

Dico primo: Confessarius, qui audivit in confessione peccata Pœnitentis, & prudenter judicat rite dispositum, seque præditum jurisdictione in illum, tenetur sub gravi eum absolvere: Doctores communiter. Ratio est, quia talis Pœnitens per confessionem acquisivit jus ad absolutionem, etiamsi confessus fuerit tantum veniale, cum semper sit jus grave ratione gratiæ acquirendæ per sacramentum: ergo, &c. Hinc absolvi tunc debet absolute, ita ut graviter peccet Confessarius, si eum absolvat conditionate, utpote constat jus absolutum: Lug. d. 17. f. 3. Item per se loquendo absolvi debet statim, ob eandem rationem; ideoque in Jansenistas damnatur ab